

Nr 417.

Av herr **Bagge m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, m. m.

Genom proposition nr 232 har Kungl. Maj:t förelagt årets riksdag förslag till fem olika förordningar i avseende å den direkta statsbeskattningen, åsyftande en i vissa delar synnerligen betydelsefull omläggning av sagda beskattning. De huvudsakliga dragen av denna omläggning äro följande.

Av *fysiska personer, oskifta dödsbon och s. k. familjestiftelser* skall i likhet med vad för närvarande är fallet uttagas statlig inkomst- och förmögenhetsskatt efter viss progressiv beräkning. Systemet skiljer sig från det nu tillämpade, *dels däri* att den hittillsvarande i sin helhet rörliga, efter en fortlöpande progressiv skiktsskala utgående skatten uppdelats i en alltjämt rörlig, för samtliga här avsedda skattskyldiga utgående s. k. *bottensskatt* med relativt svag progression samt i en fast, starkt progressiv s. k. *tilläggsskatt*, vilken vidtager i skiktet närmast ovan det, där bottensskattens progression slutar, *dels ock däri* att förmögenhetsbeskattningen enligt nu gällande skattelagstiftning väsentligen skjutits över till att utgå såsom *särskild skatt å förmögenhet*, varvid i underlaget för den allmänna inkomst- och förmögenhetsskatten fått kvarstå allenast en mycket ringa del av förmögenheten, nämligen $\frac{1}{200}$ mot nuvarande $\frac{1}{100}$. Den hittills utgående utjämningskatten skall helt bortfalla.

Av *juridiska personer*, vilka för närvarande erlægga skatt efter progressiv skala — nämligen å ena sidan svenska ekonomiska föreningar och utländska bolag, vilka äro jämställda med enskilda personer, samt å andra sidan svenska aktiebolag, inklusive försäkringsaktiebolag för den del av deras skattepliktiga inkomst, som belöper på aktieägarna i denna deras egenkap, å vilka nu nämnda bolag tillämpas en särskild skala, uppgjord på grundval av inkomstens storlek i förhållande till bolagets kapital (aktiekapital och reservfond) — skall enligt propositionen uttagas en rent *proportionell skatt*. Denna skall vara rörlig. Nu avsedda juridiska personer befrias från utgörande av kommunal progressivskatt, varjämte även här utjämningskatten bortfaller.

Såsom motiv för den omläggning av beskattningen, som sålunda föreslås, har i propositionen hänvisats till finansministerns vid framläggande av 1935 års statsverksproposition uttalande angående önskvärdheten av »en översyn av inkomst- och förmögenhetsskatterna i ett sammanhang», vilket uttalande bevillningsutskottet i sitt betänkande nr 62 till sagda års riksdag un-

derstrukit genom framhållande av angelägenheten att en sådan översyn, som borde avse att ersätta de nuvarande olika skatteformerna på ifrågavarande område med ett mera enhetligt system, igångsattes å sådan tidpunkt, att förslag i ämnet kunde föreläggas redan 1936 års riksdag.

Enligt vår mening är emellertid uppenbart, att propositionen gått vida utöver vad 1935 års bevillningsutskott avsett. Den helt tillfälliga naturen av den extra inkomst- och förmögenhetsskatten och den särskilda förmögenhetsskatten, vilka uteslutande framtingats av statsfinansernas under krisåren ansträngda läge, har alltför ofta av statsmakterna betonats, för att en ändring i uppfattningen härutinnan på grundval av utskottets knapphändiga uttalande skall kunna förutsättas hava inträtt. Och då vidare finansministern uttalar, att förutsättningen för sagda skatters karaktär av tillfälliga nu skulle hava upphört i och med att behovet av ökade inkomster för staten trots förbättrade konjunkturer består samt att det skattebelopp, som desamma jämte övriga direkta statsskatter beräknas avkasta, jämväl i fortsättningen är erforderligt, torde han icke kunna stödja sig på något bevillningsutskottets uttalande respektive riksdagens godkännande därav.

Ehuru sålunda med vår tankegång anledning att i skattesystemet fast inarbeta nu utgående extra statsskatter icke föreligger i meddelade direktiv från riksdagens sida, må givetvis övervägas, huruvida över huvud skäl föreligga för ett sådant inarbetande samt huruvida frågan om en definitiv utformning av den direkta statsbeskattningen för det närvarande lämpligen bör bringas till avgörande.

I sådant sammanhang förtjänar uppmärksammas *dels* den pågående omprövningen av kommunalskattefrågan, inneslutande jämväl spörsmålet om den kommunala skatteutjämningen, *dels ock* befolkningskommissionens föreliggande förslag om ändrade grunder för bestämmande av de skattefria avdragen och om differentiering på annat sätt av inkomstbeskattningen med hänsyn till familjestorlek och försörjningsskyldighet ävensom om en särskild skatt för familjehjälp.

Vi dela givetvis finansministerns i propositionen uttalade uppfattning att vid en effektiv skatteutjämning en överflyttning till staten av kommunala uppgifter resp. kostnaderna för dylika uppgifter kan föranleda en motsvarande ökning av statsskatterna och då närmast en ökning av den statliga inkomstskatten. Vi hålla också före, att ett förverkligande av den tankegång, som uppbär befolkningskommissionens förslag — i vilken form detta lämpligen må kunna ske lämnas här åsido — kan medföra konsekvenser i beskattningshänseende, som nu icke äro möjliga att överblicka och om vilkas anpassning till den enligt propositionen föreslagna omläggningen av statsbeskattningen intet med bestämdhet kan sägas. Med hänsyn till det läge, vari såväl kommunalskattefrågan som befolkningskommissionens antydda förslag befinna sig, nödgas vi alltså bestämt hävda, att en isolerad omläggning av statsbeskattningen nu icke bör äga rum.

En närmare granskning av propositionens innehåll giver därjämte vid handen, att även från andra utgångspunkter en sådan omläggning icke bör

ske, i varje fall icke genom ett godkännande av det enligt propositionen framlagda förslaget.

Såsom tidigare antytts, kan detta förslag uppdelas i två huvuddelar, avseende den ena enskilda (fysiska) personer och med dem likställda skattskyldiga och den andra juridiska personer. Huvudvikten ligger härvid utan tvivel på de förra. Då vidare den i propositionen anförda motiveringen i sina väsentligaste delar avser de enskilda skattedragarna, komma också vi i det följande att huvudsakligen beröra de för dem föreslagna beskattningsnormerna.

Föreliggande tabeller till ledning för bedömande av de föreslagna beskattningsreglernas effekt utmärka, att en betydande skärpning av skatteskalen åsyftas för de högre inkomstlägena. Förutsättningen är bl. a. den, att den för budgetåret 1936/1937 föreslagna grundbeloppsnivån av 150 procent för den ordinarie inkomst- och förmögenhetsskatten tillämpas. Skärpningen liksom ock gränsen, där denna inträder, befinnes vara olika alltefter inkomstens natur av arbetsinkomst, av kapitalinkomst eller av blandad arbets- och kapitalinkomst; i sistnämnda två fall tillkommer nämligen förmögenhetsmomentet.

Mot den skärpning, som sålunda skulle äga rum för högre inkomstlägen, svarar en lindring i de lägre inkomstlägena, mest märkbar längst ned i skalan. Denna lindring är särdeles framträdande, när fråga är om ren kapitalinkomst, något mindre, när blandad arbets- och kapitalinkomst föreligger och minst vid enbart arbetsinkomst.

Till stöd för den föreslagna överflyttningen av skattebördan från lägre till högre inkomsttagare, som här konstaterats, åberopas, att de mindre inkomsttagarna och förmögenhetsägarna under senare år erhållit en över hela linjen ökad skattebördan genom skärpningen av å ena sidan den indirekta beskattningen och å andra sidan den kommunala beskattningen, genomsnittligt sett.

Vidkommande till en början *konsumtionsskatterna* framhåller finansministern, hurusom svårigheten att genomföra en lyxbeskattning medfört, att till skatteobjekt utvalts företrädesvis varor med massförbrukning, i följd varav de indirekta skatternas tryck »är högst i de lägsta inkomstklasserna för att snabbt avtaga i betydelse vid växande inkomst». Jämsides med ett betonande av de stora svårigheter, som möta för ett siffermässigt bestämmande av det indirekta skattetrycket, icke minst till följd av att konsumtionen av de beskattade varorna är starkt växlande även inom en och samma socialklass, hänvisas emellertid till dylika beräkningar, delvis av rätt ingående natur.

I propositionen har räknats med sådana indirekta skatter som skatter (och tullar) å sprit, vin, öl, tobak och kaffe, medan åter utanför beräkningarna lämnats skatten å motorfordon och bensin, tillverkningskatten å margarin, nöjesskatten samt övriga tullar. Om man bortser från kaffet, vilket enligt numera gängse uppfattning icke torde vara att betrakta såsom en lyxartikel, äro de medräknade förbrukningsartiklarna uteslutande av lyx-

karaktär. Vid sådant förhållande måste man fråga sig, varför de över huvud taget i förevarande sammanhang medtagits i beräkningen, då man däremot icke tagit hänsyn till beskattningen av rena nödvändighetsvaror. I de över departementspromemorian avgivna yttrandena har jämväl detta förhållande uppmärksamrats, och få vi i berörda hänseende ansluta oss till de erinringar, som därutinnan anförts av bland andra överståthållarämbetet och riksräkenskapsverket.

Vidkommande härefter den under senare år ökade *kommunalbeskattningens* inverkan på fördelningen av skattetrycket till nackdel för de mindre inkomsttagarna är givet, att en viss sådan förskjutning ägt rum. Men såsom även riksräkenskapsverket i sitt yttrande över departementspromemorian framhållit, har höjningen av kommunalskatterna icke varit allmän och lika över hela landet, vadan en med hänsyn till samma höjning bestämd, för alla gällande omläggning av det direkta statsskattesystemet måste medföra nya ojämnheter. Man föres här i stället över till frågan om det kommunala beskattningssystemets eventuella omläggning, vilken fråga, på sätt tidigare framhållits, är föremål för närmare utredning.

Man kan också i detta sammanhang fråga sig, vad de mindre inkomsttagarna verkligen komma att vinna med Kungl. Maj:ts förslag samt huru stor den ökade beskattningen för de högre inkomsttagarna enligt samma förslag kommer att bli. Vid besvarande därav utgör den i propositionen åberopade inkomstfördelningen i riket en lämplig utgångspunkt. Det konstateras sålunda (enligt 1930 års folkräkning), att icke mindre än 85 procent av Sveriges skattepliktiga befolkning är att hänföra till inkomstgrupp med en årsinkomst per yrkesutövare upp till cirka 3,000 kronor samt att denna grupps sammanlagda för beskattning uppgivna inkomst utgör cirka 58 procent av hela beskattningsunderlaget, såvitt det faller på inkomst. En mellangrupp med en årsinkomst upp till cirka 10,000 kronor utgör 13 procent av de skattskyldiga och förfogar över 30 procent av den totala inkomsten. På återstående 2 procent av skattepliktiga medborgare med årsinkomster över 10,000 kronor faller återstående cirka 12 procent av hela beskattningsunderlaget. Dessa 2 procent av den skattepliktiga befolkningen skulle nu drabbas av ökad beskattning, under det att 98 procent av samma befolkning skulle komma i förmånligare läge än för närvarande. Det torde dock kunna göras gällande, att just inkomsternas fördelning de olika grupperna emellan efter förhållandet 12 till 88 utgör ett bestämt skäl mot förslagets antagande. En merbelastning av 12 procent av den sammanlagda skattepliktiga inkomsten, som på ett påtagligt sätt lättar belastningen för övriga 88 procent därav, kan icke vara möjlig utan att den förra inkomstandelen blir alltför högt belastad, detta även under tagen hänsyn till att de 12 procenten såsom fördelade på allenast 2 procent av de skattskyldiga äger en förhållandevis större, genom progressionen dock åtkomlig skattekraft än de 88 procenten.

Ett studium av den vid propositionen fogade uppställningen i fråga om beskattning av *arbetsinkomst* ger belägg för riktigheten av det nu sagda.

Merbelastningen av inkomsterna i läget från 10,000 kronor och uppåt är givetvis icke så påfallande i inkomstläget närmast över angivna gräns men stiger med stor hastighet för att efter hand stanna vid ett mera konstant överbelopp.

Det torde med hänsyn till det anförda kunna ifrågasättas, om man för ernående av en i regel ganska obetydlig förmån för det stora flertalet inkomsttagare, individuellt sett, bör väsentligt öka skattekotot för de få. Härvid bör ock hållas i minnet, att bland inkomsttagarna i läget 10,000 kronor och ett stycke däröver återfinnes en stor del av samhällets i verklig mening kulturbärande element. Vi finna där ämbetsmän i högre eller lägre ställning, avlönade arbetsledare i allmän eller enskild tjänst, lärare vid akademier och högre undervisningsverk i övrigt, läkare och andra likställda yrkesutövare, enskilda företagare av olika slag o. s. v. Personer, hörande till anförda kategorier, hava merendels bakom sig en lång och kostbar utbildnings- och studietid, de ha i regel länge fått vänta på den position, som ger dem deras utkomst, och de ha icke något kapital att falla tillbaka på till förstärkning av skattekraften. Vid nu angivna förhållande synes oss den föreslagna skattehöjningen varken vara rimlig eller skälig.

Det nu sagda gäller, såsom nämnt, den förskjutning av skattetrycket, som konstaterats beträffande arbetsinkomster av olika storlek. När man här efter övergår till att med stöd av övriga uppgjorda tabeller konstatera motsvarande förskjutning vid ren kapitalinkomst samt vid blandad arbets- och kapitalinkomst, måste från början ihågkommas, att härvid i beskattningsunderlaget ingår jämväl förmögenhetsdelen. I vad mån denna omständighet verkar till förhöjning av här ovan konstaterade 2 procent såsom mått beträffande förekomsten av, så att säga, mera välsituerade samhällsmedlemmar undandraget sig bedömande och torde för övrigt sakna egentlig betydelse.

Enligt tabellerna synes skärpningen av skatten i fråga om såväl *ren kapitalinkomst* som *blandad arbets- och kapitalinkomst* — varvid hälften av vardera förutsättes — inträda någonstades vid inkomstläget 7,000 kronor. Därunder kan iakttagas en deciderad minskning enkannerligen för de allra minsta förmögenhetsinnehavarna (de små spararna). Stegringen över angivna gräns löper givetvis något olika och övergår efter hand ånyo till lindring, nämligen för den rena kapitalinkomsten vid något över 400,000 kronor och för den blandade arbets- och kapitalinkomsten vid något över 900,000 kronor.

Slutligen återfinnes i propositionen även en beräkning, gällande för *förmögenhet utan avkastning*. Denna beräkning visar en huvudsakligen till följd av nedsättningen i den skattepliktiga förmögenhetsdelen från $\frac{1}{60}$ till $\frac{1}{200}$ föranledd betydlig nedgång i skatteplikten för förmögenheter i storlek över 150,000 kronor. Beräkningen torde sakna större praktisk betydelse, då förmögenheter av mera betydande storleksordning väl endast i undantagsfall ligga helt räntelösa.

Även i fråga om den blandade arbets- och kapitalinkomsten spela ovan

framförda synpunkter rörande olämpligheten av ett höjt skattetryck sin givna roll, ehuru deras betydelse här är mindre med hänsyn till den genom förefintligt kapital förhöjda skattekraften. I stället kommer här in ett moment av den allra största betydelse, nämligen frågan om *förmögenhetsbeskattningen*. Denna fråga har i yttrandena över departementspromemorian ägnats särskild uppmärksamhet, och få vi härutinnan hänvisa till dessa yttranden ävensom understryka de skäl, som tidigare anförts mot en *förhöjd* förmögenhetsbeskattning såväl av bevillningsutskottet vid 1934 års riksdag i dess betänkande nr 69 och av herr Johan Nilsson i Kristianstad m. fl. i den till samma betänkande fogade reservationen som ock i de vid innevarande års riksdag väckta motionerna I: 198 och II: 551. I den mån dessa skäl rikta sig speciellt mot en särskild, ur den vanliga inkomst- och förmögenhetsskatten utbruten skatt å förmögenhet erhålla de såsom argument gentemot det i propositionen upptagna förslaget en förstärkt betydelse. Ty samtidigt med att däri föreslås en viss nedgång i förmögenhetsbeskattningen såsom helhet betraktad — vid jämförelse med nuvarande beskattning, om däri inräknas även den extra inkomst- och förmögenhetsskatten samt den särskilda skatten å förmögenhet — innebär förslaget en överflyttning från den »ordinarie» beskattningen till den »särskilda» av mycket stora delar av förmögenhetsskatten. Av den för närvarande beräknade förmögenhetsskatten, tillhopa 32.5 miljoner kronor, faller 19.3 miljoner på den ordinarie beskattningen (därvid förmögenhetsandelen i den extra inkomst- och förmögenhetsskatten inräknats), under det att 13.2 miljoner motsvara särskild skatt å förmögenhet. Enligt Kungl. Maj:ts förslag skulle förmögenhetsskatten utgöra sammanlagt 27.4 miljoner kronor, varav allenast 6.4 miljoner motsvara ordinarie och icke mindre än 21 miljoner särskild skatt. Förskjutningen har möjliggjorts genom att förmögenhetsdelen i inkomst- och förmögenhetsskatten, såsom förut nämnts, satts ned till $\frac{1}{200}$ samt den undre gränsen för skatteplikt till särskild förmögenhetsskatt dragits redan vid 20,000 kronor i stället för tidigare 50,000 kronor och progressionen nått upp till 6 promille emot för närvarande 5 promille.

För den särskilda skatten å förmögenhet måste såsom synnerligen anmärkningsvärt betraktas utfallet av de undersökningar, som på 1934 års bevillningsutskotts initiativ företogs och vilkas resultat sammanfattas i den vid betänkandet nr 69 till sagda års riksdag fogade reservationen av herr Johan Nilsson i Kristianstad m. fl. Vad där anförts har, oss veterligen, icke blivit på något sätt bemött, än mindre vederlagt. Ur denna reservation tillåta vi oss här citera följande: »Till belysande av den orättvisa, som vidlåder den föreslagna särskilda förmögenhetsskatten, förtjänar framhållas, att, på sätt framgår av de ovan återgivna siffersammanställningarna rörande vissa skattskyldiga i Stockholms stad och inom Södermanlands län, skatterna i procent av beräknad inkomst för olika inkomstgrupper icke visa en jämnt avvägd stegring i relation till inkomsten utan att för en grupp med lägre inkomster procenttalet uppgår för vissa inkomster inom gruppen till högre tal än som gälla för grupper med högre inkomster och detta även med många procent. I all synnerhet kommer denna ojämnhet till synes beträffande de jordbru-

kare, som undersökningen i denna del omfattar. — — — Med hänsyn till vad sålunda anförts ha vi icke kunnat tillstyrka bifall till det föreliggande skatteförslaget ens under den förutsättningen, att skatten skulle komma att utgå endast under ett år. Andra utvägar än kapitalkonfiskation, vartill det föreliggande förslaget i många fall kommer att leda, måste enligt vår mening väljas etc.»

Av yttranden över denna del av förslaget hava vi särskilt uppmärksammat det av länsstyrelsen i Örebro län avgivna. Detta yttrande är ur den synpunkten värt synnerligt beaktande, att nämnda länsstyrelse synes vara den enda myndighet, som varit i tillfälle att stödja sina iakttagelser angående det föreslagna skattesystemets verkningar på undersökningar av ett faktiskt taxeringsmaterial. Länsstyrelsen avstyrker för sin del särskild förmögenhetsbeskattning i den föreslagna formen och uttrycker i övrigt den uppfattningen, att intet av de i departementspromemorian framlagda alternativen kunna till sina totala verkningar ens tillnärmelsevis bedömas.

Med detta uttalande har angripits en av de väsentligaste bristerna i det föreliggande skatteförslaget. Anmärkningen återfinnes jämväl i det över departementspromemorian avgivna yttrandet av länsstyrelsen i Stockholms län, där det säges: »Även om kommunalskattefrågan icke, såsom nu är fallet, ånyo låge i stöpsleven, utan spörsmålet uteslutande finge bedömas med hänsyn till den nuvarande kommunala skattetungan, måste länsstyrelsen emellertid göra gällande, att en statlig skatteskala, som innebär så grundliga avvikelser från den av statsmakterna för normala förhållanden senast — år 1919 — avpassade skatteskalen, icke bör beslutas utan verkligt saklig utredning rörande den samlade skattebördans växlingar för olika inkomstgrupper. Utan en utredning i sådant avseende kan länsstyrelsen svårigen ingå på ett bedömande av förslagets verkningar; dock synes redan nu otvivelaktigt, att näringslivet och kapitalbildningen starkt måste oroas av de ifrågasatta ändringarna.»

I det sålunda anförda finna vi oss till fullo kunna instämma. De inom finansdepartementet uppgjorda beräkningarna, inklusive det förebragta tabellmaterialet, må rent matematiskt vara aldrig så riktiga; deras stora och avgörande brist är emellertid, att de icke kunna förutsättas återspegla verkligheten. Gjorda antaganden rörande inkomstfördelningen och vad därtill hör äro rent schematiska. Förmögenheternas förräntning har skett efter 4 procent, medan stora delar av det inhemska kapitalet avkasta långt mindre. Beskattningsutfallet för innevarande år är ej med visshet beräkneligt. Det är, med ett ord, osäker mark man beträder, när det gäller att bedöma verkningarna av skatteskalornas föreslagna omläggning och ändringarna i förmögenhetsbeskattningen.

Att ett avgörande nu i positiv riktning icke skulle erbjuda någon garanti mot ytterligare förskjutningar eller omkastningar i skattetrycket inom en förhända snar framtid har redan uppvisats. Det exempelvis i samband därmed berörda förslaget om höjda familjeavdrag, som av befolkningskommisjonen aktualiserats, kan måhända mycket snart i någon form föreläggas

riksdagen. I den mån förslaget genomföres, kommer helt säkert en mycket stor del av de mindre inkomsttagarna att gå helt fria från statsskatt eller få densamma väsentligt reducerad med den sannolika påföljden att skattetungan för övriga, enkannerligen de högre inkomsttagarna, blir ytterligare skärpt.

Slutligen kunna vi icke underlåta att framhålla, hurusom varje jämförelse mellan skattetrycket i Sverige och i andra länder blir missvisande, när det gäller att med stöd därav bedöma lämpligheten eller rättvisan i höjd beskattning av de högre inkomsttagarna resp. förmögenhetsinnehavarna. De förhållanden, vilka inom varje särskilt land inverka eller böra få inverka på skatteläggningsen, äro olika länder emellan alltför varierande för att en direkt jämförelse skall kunna göras. Fullkomligt uppenbart är emellertid, att Sverige med sitt gynnsamma statsfinansiella läge icke har anledning att till ernående av något slags likställighet i fråga om skattebelastningen med mindre lyckligt lottade nationer onödigtvis betunga vissa kategorier av sina medborgare.

Vi vilja emellertid i detta sammanhang icke underlåta erinra därom, att resultatet av i propositionen återopade undersökningar rörande det samlade skattetrycket i Sverige och i utlandet ännu icke blivit i tryck tillgängligt och att vi alltså sakna närmare kännedom därom.

Propositionens förslag i fråga om beskattningen av de juridiska personerna skola vi här, såsom redan inledningsvis anförts, icke närmare ingå på. Om förslaget i denna del torde emellertid kunna sägas, i likhet med vad ovan framhållits beträffande omläggningen av beskattningen av de fysiska personerna och därmed jämställda, att detsamma i skilda hänseenden icke kan till sina verkningar rätt bedömas i brist på tillförlitlig utredning. Förslagets innebörd är ju den, att de juridiska personerna skola erlägga skatt efter proportionell grund. Å det proportionellt beräknade grundbeloppet skall skatten utgå efter den för varje särskilt år fastställda skatteprocenten.

Det ligger vid den sålunda föreslagna beräkningsmetoden synnerlig vikt uppå, att det efter viss procent av den beskattningsbara inkomsten upptagna grundbeloppet sättes vid lämplig höjd. Av vikt måste ock vara att tillse, att icke en övergång till det nya systemet — i den mån övergång till nytt system är avsedd — exempelvis för aktiebolagen föranleder allvarliga rubbningar i beskattningen i de särskilda fallen, sådan denna under det hittills gällande systemets tid tett sig. Den av länsstyrelsen i Örebro län verkställda undersökningen beträffande ett antal bolag synes giva vid handen, att dylika rubbningar icke äro uteslutna.

Mot den föreslagna omläggningen i och för sig av systemet för beskattningen av de juridiska personerna hava vi icke anledning att här framställa någon erinran.

Av vad ovan anförts följer, att enligt vår uppfattning en så genomgripande omläggning av den direkta statsbeskattningen, som med ifrågavarande propo-

sition avses, icke bör genomföras, innan jämväl frågorna om kommunalbeskattningens ordnande och differentieringen av familjebeskattningen jämte därmed sammanhängande spörsmål föreligga i så utrett skick, att de med hänsyn till sina konsekvenser i beskattningshänseende kunna närmare överblickas. Ett förslag till en mera definitiv omläggning av den direkta beskattningen måste också, synes det oss, föregås av en på taxeringsmaterial stödd ingående undersökning rörande förslaget faktiska verkningar i skilda avseenden. Vid ett slutligt ställningstagande till dylikt förslag bör ock åt riksdagen inrymmas nödigt rådrum för en mera ingående prövning än som nu är möjlig.

Vi hemställa alltså,

att Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition icke måtte av riksdagen antagas.

Stockholm den 17 april 1936.

Gösta Bagge.

Fritiof Gustafson.

Th. Borell.

Joh. Nilsson

M. Svensson.

J. B. Johansson.

i Kristianstad.

Axel Nylander.

Gustaf Velander.

